

E. B. Maranan

שירת פולב

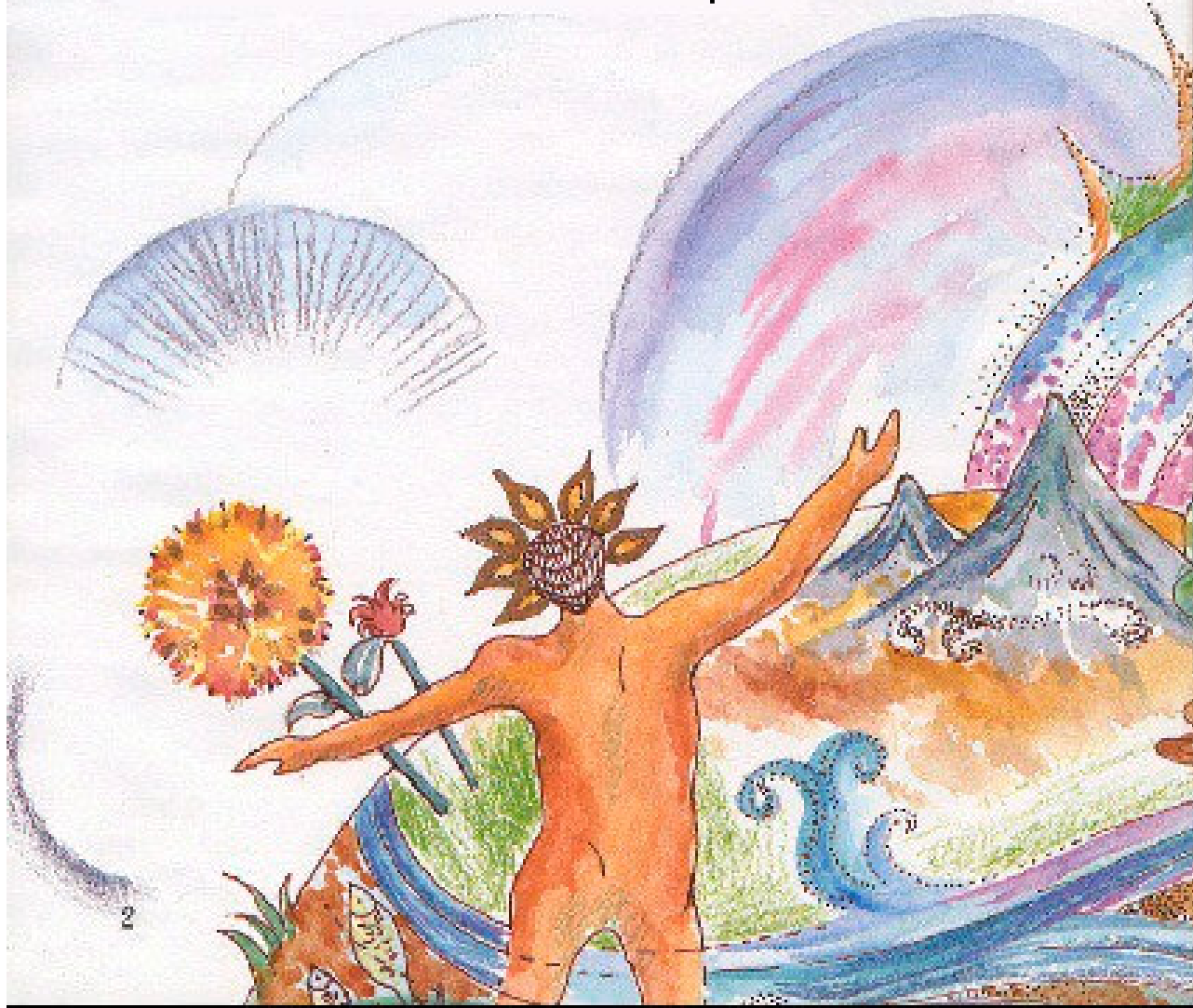
א.ב.מאראנאס

באתלה ובתאלומן בראו ביחד את היקום. הם עשו את השמיים, את כוכבי הלכת ואת הטבע. הם היו היצורים היחידים בכל היקום ובכל זאת רבו כל הזמן. באתלה היה יצור רגזן. הוא שלט בבתאלומן ובכל זאת לא היה מרוצה. הוא רצה שהיא תשמע לו בכל וכל הזמן.

"הבה ונעשה כך או כך, אני רוצה שהדברים יתנהלו בצורה זו" התעקש לעתים באתלה בלי להתחשב בדעותיה של בתאלומן. קולו היה חזק יותר ורם מזה של בתאלומן והוא הדד בעולם כולו. לעומת זאת בתאלומן הייתה רגועה ביותר ויצרה את הדברים בשמחה ובשקט.

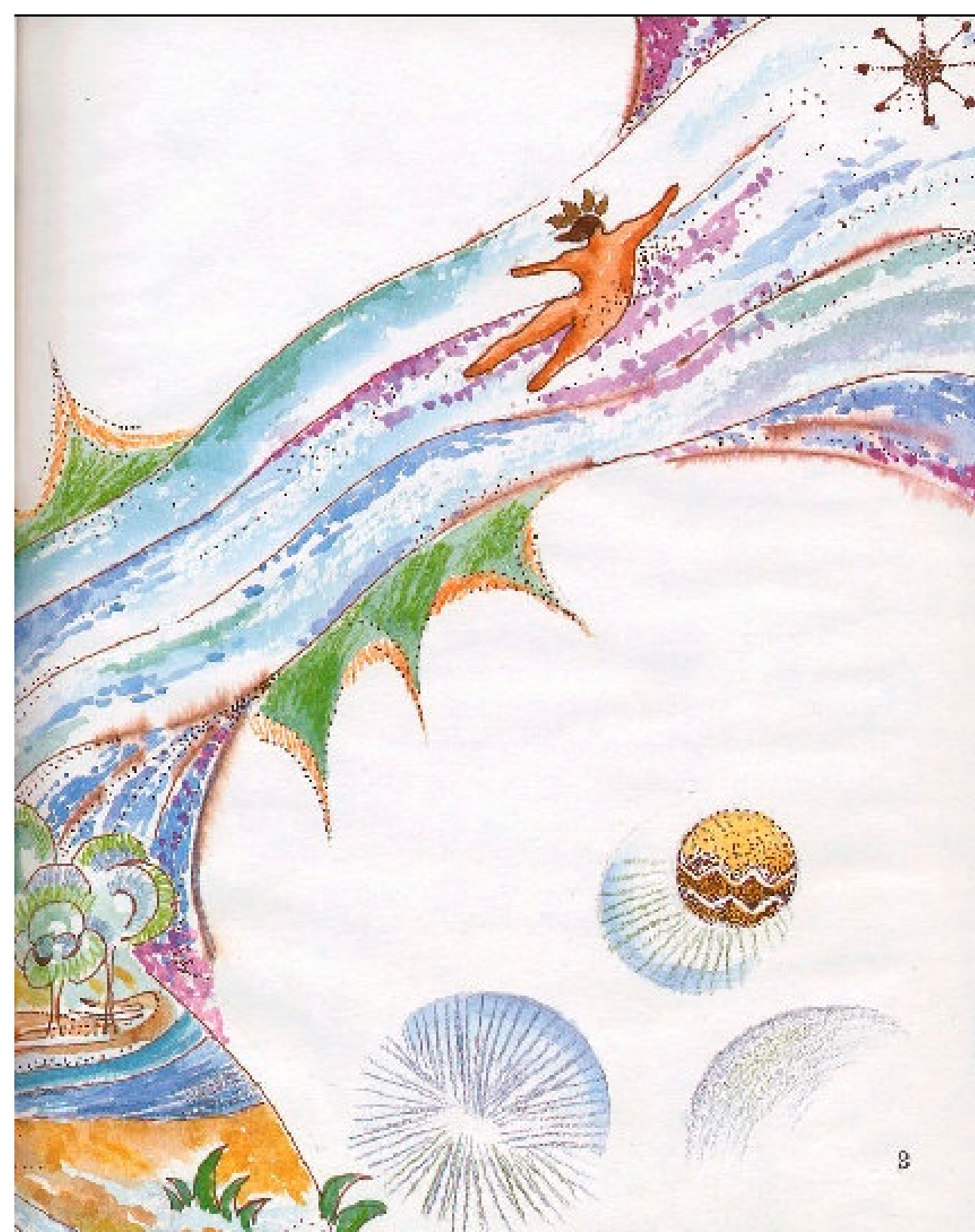
יום אחד בתאלומן הפתיעה את באתלה בהודעה "הבט על עצמך ודבר עם הלב שלך. אדבר אתך רק כעבור זמן" אמרה.

היא החליטה ללכת רחוק ממנו כדי להרגיע את עלבונה. היא עברה לפינת השמיים ושם התחילה לברוא את עולמה שלה, עם הטבע המיוחד לה בלבד.

באתלה נשאר על הארץ לבדו. הוא בנה לעצמו בקתה קטנה בפסגת הר מכוסה עננים. הוא גידל עצי מנגרב ועשה מהם עמודים חזקים. את הגג כיסה בעשב גס וחזק, הקירות היו עשויות ממחצלות חזרן, הרצפה הייתה מחזרן והכל היה קשור ביחד בשריגים של הדקל.

אור ושקט מילאו את הארץ. מי הנהר זרמו בשקשוק רך, רוחות מנגנות עברו סביב. בשלווה ירדו גשמים על היערות הסמיכים.

המים סיפרו סיפורים לאבני הנחל בו זרמו. רוחות קלות שרו בין העלים, דשא רך נע בגלים עדינים, צמחים, דשא ופרחים רקדו בשמש. חזרן התנדנד ונאנח קלות. שורשים התחילו לנוע תחת פני האדמה. מתוך העננים הכבדים הופיעו ברקים וקול רעם נשמע על כדור הארץ.

דגים שחו במים וציפורים התרוממו באוויר. בשמיים
השמש שיחקה בין העננים. הירח נע בתוך ים של
כוכבים.

זה היה העולם שבאתלה ובתאלומן יצרו ביחד והוא אהב
את הכל בו. היצור שלו האהוב עליו ביותר היה הנהר,
שקרא לו בשם פולב. פולב אהב לשיר ושר שירים רבים.
"לכל יצור סיבה להיות

"רוח, מים, אדמה, חיה ועץ.

"והם זקוקים זה לזה ואם אחד יעלם

"בעולם יתחיל מחזור אסונות.

יום אחד באתלה היה עצוב. כל היצורים הרגישו בכך. פולב דיבר בשם כולם "אדוני, מדוע אתה עצוב?"
"כי... כבר מזמן לא דיברתי עם אף אחד."
"אבל אנחנו כאן. האם לא טוב לך לשוחח אתנו?"
באתלה לא ידע מה לענות. הוא חשב על משהו אחר. הוא אמנם אהב טבע, אבל דבר מה היה חסר לו.
הוא התכופף ולקח שני חופני חמר.

הוא הוסיף אליהם עוד חומרים מהעולם שסביבו, ערבב את הכל ולש בגוש אחד. ואז הביט על בבואתו במים, חשב זמן מה וקבעה אותה במוחו. מהחמר התחיל ליצור שתי דמויות ובסוף ירק עליהן ונתן להן צורה סופית. שם להן פנים, חזה, עיניים, רגליים, ידיים ושערות.

ובסוף לקח קצת מהבוץ הקסום שמילא את טבורו והכניס אותו לתוך הדמויות שהיו מונחות לפניו, ודמו לו מאוד.

באתלה חשב שהוא יודע את הכל שצריך לדעת. הוא האמין
שהבוץ הקסום, שטבורו תמיד היה מלא בו, הוא העודף של
תוכן מוחו שלו.

אחר כך הוא נשף על שתי הדמויות, אפה אותן בנשימתו
הלוחטת וטבל אותן בנהר לקירור.

"מה הם אלה?" שאלו היצורים המקוריים את באתלה.

"הם.. אני חושב שאקרא להם יצורי אנוש"

"למה כך?" שאל פולב.

"ולמה לא?" ענה באתלה שלא רגיל היה שיפקפקו בחכמתו.

"נקרא להם לאקי הגבר ובאי האישה. כעת אין כל מובן

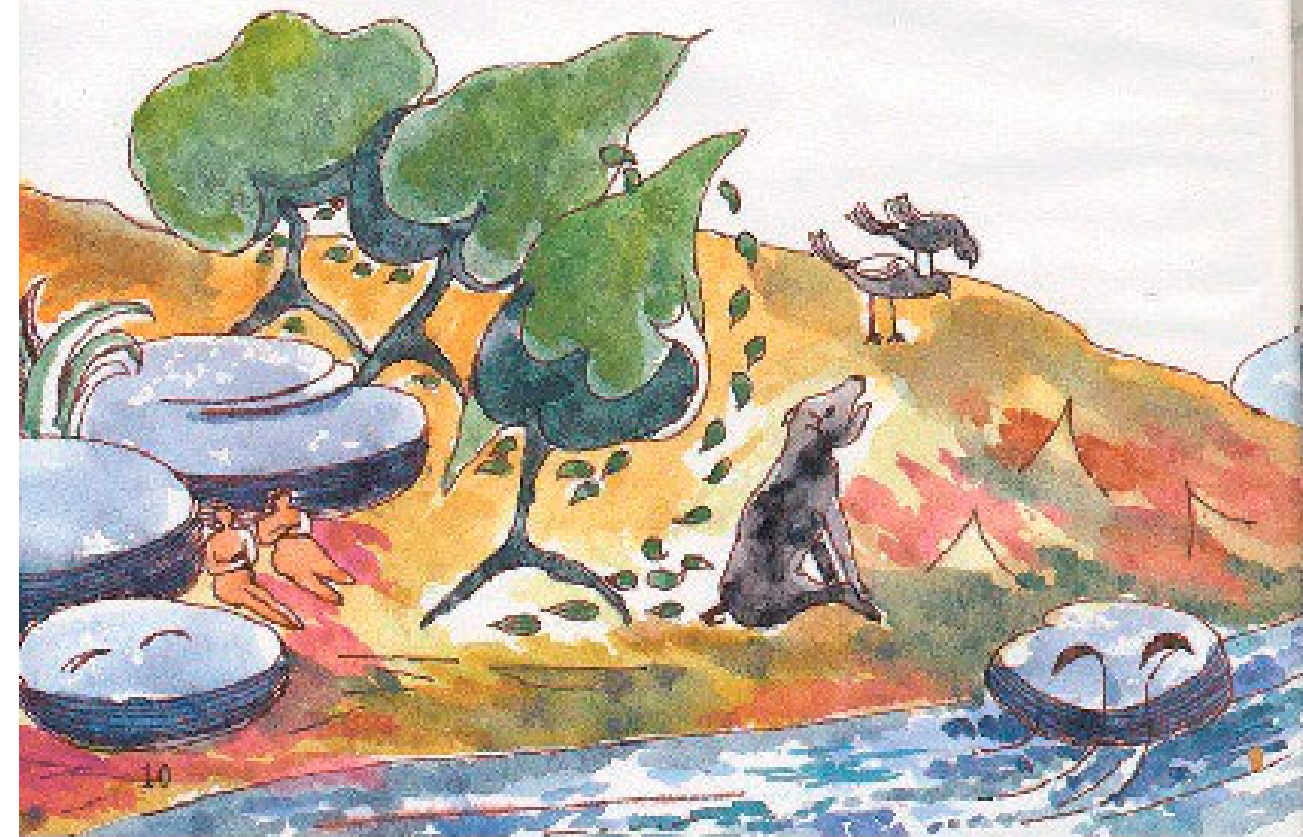
לשמות אלה. הם יקומו לתחייה באיטיות ואז הם יתנו מובן

לשמות שלהם" מלמל באתלה שקוע במחשבה עמוקה, כי

נזכר שוב בבתאלומן.

עבר הרבה, הרבה זמן. כל היצורים חיכו שהיצורים

החדשים יתעוררו.

"אבל מה יקרה לנו?" קראו כל היצורים.
"אא?" באתלה הצביע על שתי הדמויות שמונחות היו על
גדת הנהר בלי לנוע.
"חכו עד שאלה יתעוררו לחיים. לאקי ובאי ידאגו לכם למזון
ומכסה. העברתי ללאקי את שכלי ישר מהטבור שלי.
מעכשיו הוא יקרא אבא, אדון ומלך. ובאי תהיה העוזרת שלו
לתמיד. עכשיו רק אחלו לי הצלחה!"
ובקפצה אחת באתלה נעלם מכדור הארץ כדי להתחיל
בחיפושיו.

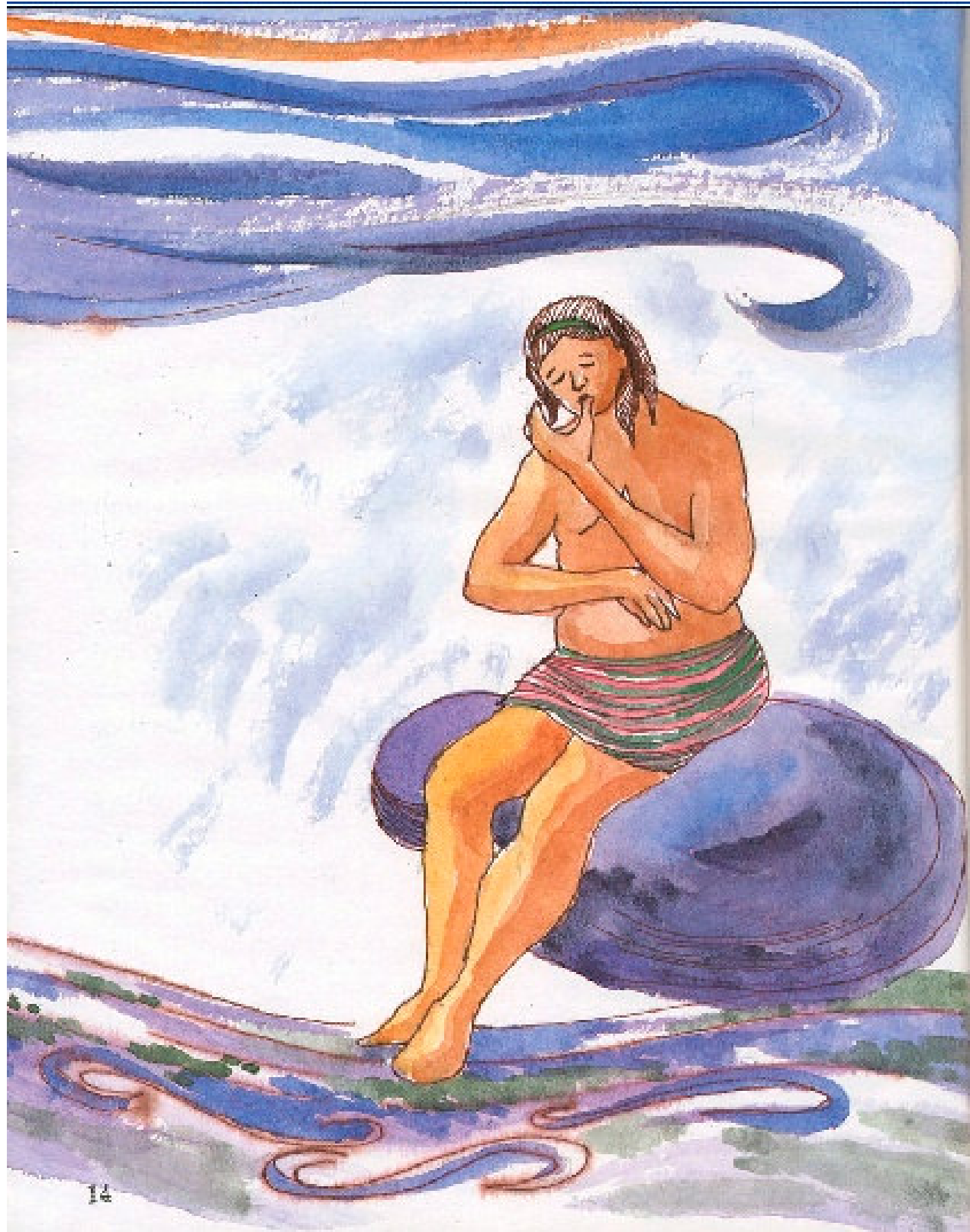
ויום אחד באתלה היה כעוס ורגז נורא.
"מה קורה לך שוב, באתלה?" שאל
פולב.

כל היצורים התעצבנו כי דאגו לרוחו של
באתלה.
"הוי! העצב שלי לא נרגע!" זעק באתלה
"אני עדיין רוצה לראות את בתאלומן."
פולב נאנח. באתלה זה! מתי הוא יהיה
מרוצה? "אני אתעופף בשמיים ואחפש
אותה אפילו אם זה ייקח נצח" נשבע
באתלה.

בסוף הדמויות האנושיות כמו לתחייה. היצורים האחרים
הופתעו כשלאקי התחיל לנפח את שריריו ולדבר בקול
צורם, כשהביט על העולם סביבו.
"אני אב של כל יצור אנוש! אני אדון הטבע! אני מלך של כל
היצורים!" והתחיל להתעניין ביצורים אחרים שסביבו.

מאז לאקי תייר את העולם והשתלט על כל היצורים
שבשמיים, על הארץ ובים, ביערות ובמים, ובמיוחד על באי
שנשארה רק משרתת שלו, של האב, האדון והמלך.
באי סבלה מגורלה יום ולילה. פחד לא עזב את לבה. וכך
זה נמשך, גם כאשר הופיעו צאצאים של שני יצורי האנוש
האלה. העולם לא ידע יותר שלום.

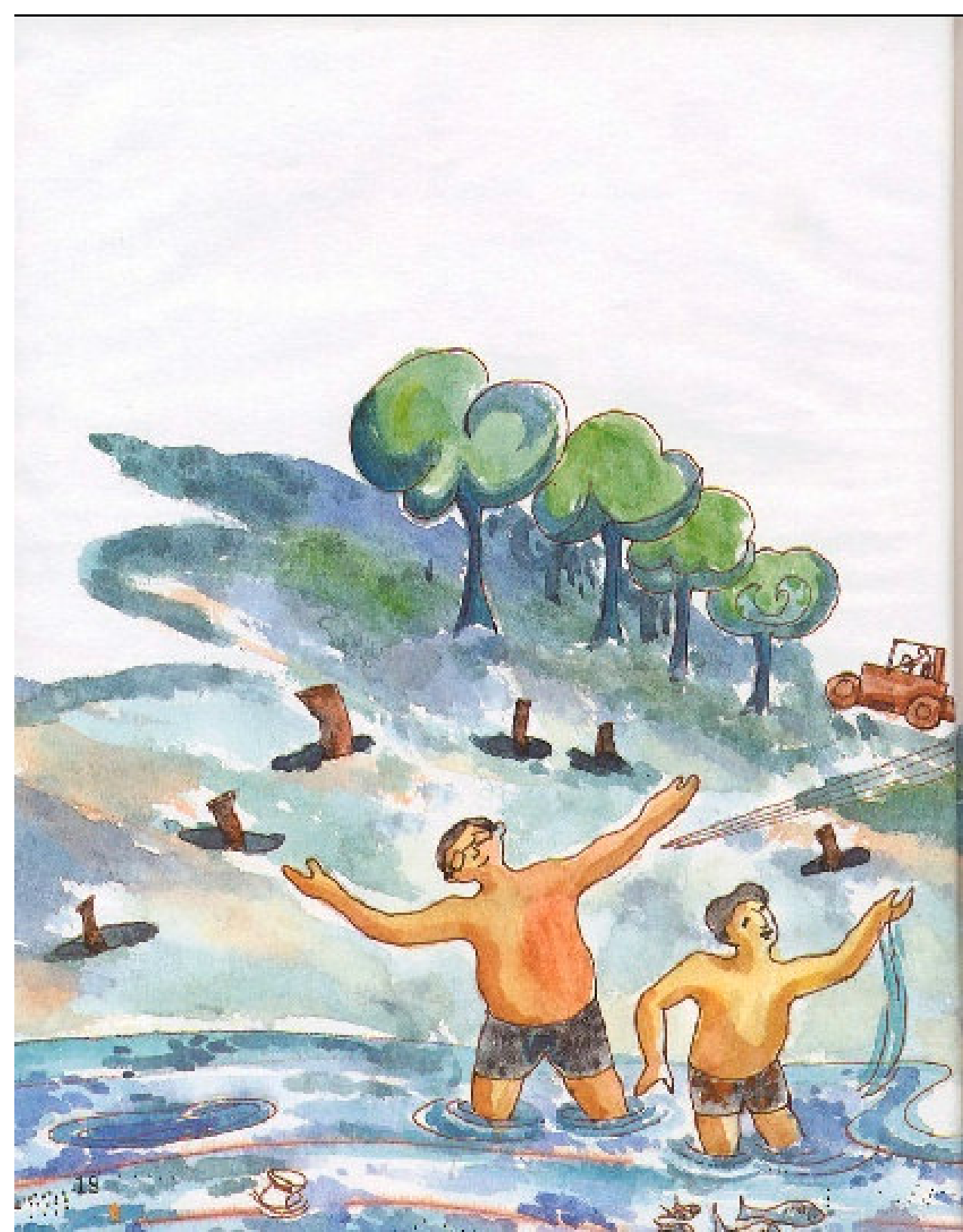

עברו מיליוני שנים.
יום אחד שני ילדים, אח ואחות, שיחקו לרגלי הר מקולוט.
הם חיו בכפר מאולאפ במורד ההר.
שמו של ההר מקולוט בא לו בגלל היערות הירוקים
הסמיכים שנראו כמו בלורית צפופה של שערות.
"האם באתלה חוזר אי-פעם לכדור הארץ?" שאל בקול
בונסו, הבן הצעיר.
"אכן, האגדה מספרת שהוא חוזר" ענתה פנגאניי, האחות
הגדולה שלו.
"אז למה הוא לא מראה את עצמו לבני אדם? איפה הוא
עכשיו?"
"לבו שבור. התברר לו כי בתאלומן סירבה לראות אותו כי
התנהג בצורה איומה. הוא נע ונד בכל היקום וכשחזר
הביתה הסתתר במעמקי ההר הזה. הוא ישן שם חזק מאז.
"האם את חושבת שיתעורר אי-פעם כדי להראות את
עצמו?" שאל שוב בונסו.

"אמא אומרת שבאתלה מתגלגל וזורק את גופו כל פעם
שמשהו מפריע לו בשינה. הוא גם מוציא צלילים מפחידים.
אלה רעשי האדמה שלנו!"

כך סופר תמיד בכפר מאולאפ. על פי זקני הכפר, אם
האנשים יפגעו בטבע, באתלה הישן יקום ממשכבו כדי
להעניש אלה המפריעים את שנתו.
פנגאניי ובונסו רצו אל הנהר. מאז שמישהו יכול היה לזכור,
לנהר קראו תמיד פולב. שני הילדים שיחקו בנהר. הוא היה
ידיד שלהם והם דיברו אליו לעתים קרובות.
"פולב, נהר ידיד, אתה יפה כמו אף אחד אחר!" קראה
פנגאניי.

"ומימיך מתוקים וקרירים כל כך!" צעק בונסו.
אח ואחות רחצו בנהר מדי יום, כשהציפורים שרים מעליהם
ועשבי מים רוקדים סביבם. פולב שמח שוב. אלה לפחות
יצורי אנוש שדואגים!

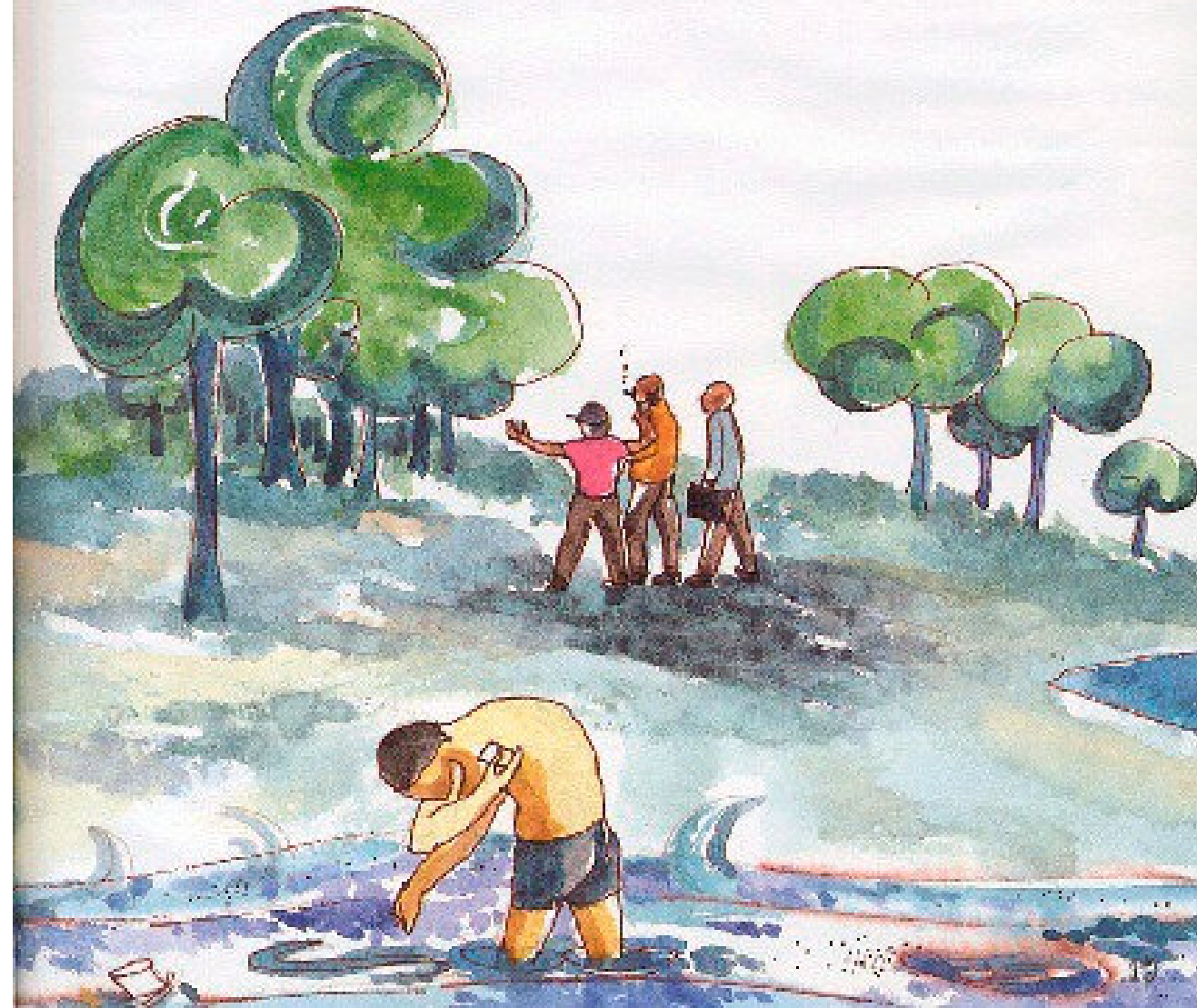
קבוצת אנשים, כולם זרים, הגיעה פעם לכפר
ההררי. הם התפלאו מיופיו של המקום ומהעושר
הטבע סביב.

"איזה עצים נהדרים. אוכל למלא את המכוניות שלי בהרבה
עץ!"

"אזה אוצרות טבע! זהב וברזל! נוכל להפיק מהם עושר
רב!"

"נבנה כאן בית מלון. הוא יהיה כמו גן עדן. נוכל למקור
מקומות לינה בהון!"

"כאן בית חרושת אחד, ושם שני. והרבה עובדים בזול!"
הזרים נכנסו לנהר והסתובבו בו עד שהמים נעשו עכורים.
פולב נרתע ורעד. הוא דאג ופחד כפי שעוד מעולם לא ידע.
תוך זמן קצר הכפר השקט מאולאפ השתנה לגמרי. שונו
פני מדרון ההר. באו תיירים בהמוניהם. משקיעים בנו בתי
חרושת, דחפורים חפרו עמוק באדמה. באו כורים עם
המקדחים הענקיים שלהם. אנשים עשירים הקימו חוות
חקלאיות.

במאולאפ וסביב ההר מקולוט נראה רק לכלוך, עצב, דוחק,
הרי אשפה, זרמי שמן.

פולב והיצורים האחרים הביטו בבהלה, אך לא הייתה להם
כל אפשרות להתנגד. ביום בו באתלה יצר את האדם
הראשון הטבע אבד את קולו. מאז צלילי אושר, הרהורים
וכעס לא נשמעו ממנו. הוא יכול היה לשיר, להיאנח או
לנהום או לחרוק שיניים בשקט.

הפעם שירו של פולב היה עצוב, עצוב יותר מבכי.
אך פתאום מיערות מקולוט ברחו הציפורים. אחדות עפו
לכוון הים, אחרות אל המישורים. היו שעלו מעל העננים או
חיפשו מחסה בין עצים. יותר לא ראו אותם.
"היערות שלנו נעלמים" קראו הכפריים.
הם יכלו רק לעמוד חסרי אונים כשהמכונות הגדולות כרתו
עצים מכל המינים והפכו אותם לבולי עץ וקרשים.
"הצמחים שלנו מתים והדגים שלנו מורעלים!" בכו
הכפריים.

כימיקלים מבתי החרושת זרמו לתוך הנהרות. האדמה
נחפרה שתי וערב על ידי מקדחים ענקיים.

פנגאניי ובונסו ממש בכו מרוב איימה. הציפורים, הידידים
שלהם ברחו כולם. הם לא יכלו יותר לרחוץ בנהר, שמימיו
זוהמו. ופולב שר את שירו המתלונן:

"הדם שלי נחמץ, הרעלים דוקרים אותי,
"המגפה הורגת את הדגים וכל חי שבי.
"מימי, פעם צחים ומתוקים לשתייה
"הפכו למרים ומרעילים!"

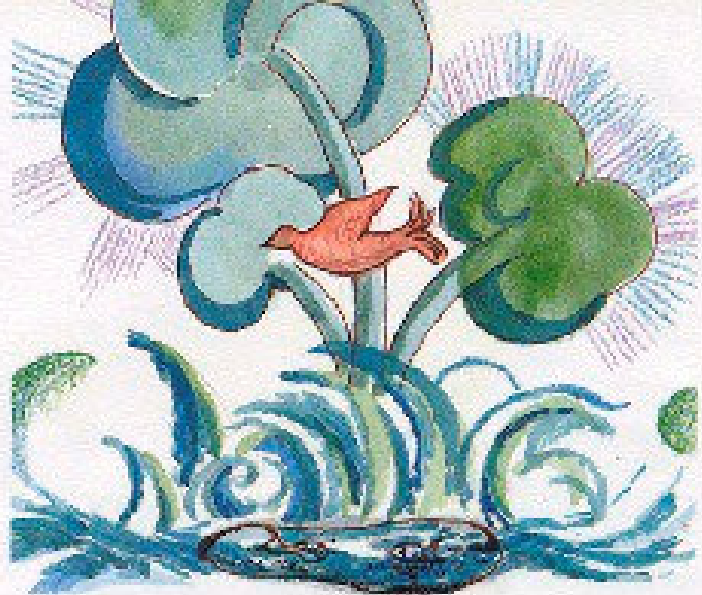
אסון כפול פגע בארץ. רוח טייפון הרסנית ורעש אדמה
הרעיד אותה.
סלעים התגלגלו ומפלות בוץ ואדמה גלשו ממורדות הר
מקולוט. נהר פולב גלש מעבר לגדות שלו.
תוך רגע נהרס הכפר מאולאפ כולו. ההר קרס עליו.
הרוח גברה עוד ורעשי האדמה חזרו בגלים. כל האי רעד.
איים שלמים שקעו בים וכדור הארץ רעד והתגלגל.
לפני שפולב נעלם במעמקי האדמה הוא שר עוד את השיר
האחרון, שאיש לא יכול היה כבר לשמוע.

"זה קרה, או אהובי, זה קרה.
"עכשיו זו הפרידה, אך אני מקווה לטוב יותר.
"אם יבוא עולם חדש, יזכרו היצורים האנושים
"שזו אהבת הבצע שגרמה סבל לטבע.

תוכלו לתאר לעצמכם כמה כעס באתלה שם במעמקי הר
מקולוט. מיליוני שנים הוא הרגיש שמשהו קורה לטבע
שמעליו והייתה לו תחושה שלא אחר אלא היצור האנוש
הוא שגורם נזק לעולם. הוא התגלגל וזרק את גופו וככל
שעשה כך יותר, יותר רעד העולם.
"איך זה קרה!" כעס באתלה "איזה יצור בראתי שהורס את
מה שנותן לו חיים, שמתנהג באכזריות ליצורים אחרים?"
נבקעה האדמה ובאתלה העצום יצא כועס על עצמו ועל
הכל. הוא ראה את שאריות של חיי האדם וזעק
"עכשיו אשים קץ לכם!"
הזמן עבר, עבר נצח.
באתלה היה בודד לגמרי והוא היה שוב עצוב.

ואולי זה לא היה חלום כלל. אולי זה מה שבאמת היה
אי-שם ובתאלומן שלחה לו מסר דרך מרחבי היקום.
ובזמן שבאתלה הביט בכוכבים, נהר צעיר שר לו שיר
של התחלות.

אבל בסוף החליט לאסוף את החיים המרחפים בחלל
ופזורים על הארץ.
יצורים שונים התחילו להופיע שוב. רוחות, עננים, ימים.
שורשים, נבטים, עשב. עלים, עצים, פרחים. ציפורים,
חרקים, דגים, זוחלים, חיות.
הוא נזכר בפולב, הכה באדמה והמים פרצו ממנה וזרמו
שוב.

ואז התכופף ולקח שני חופני חמר. הוא חשב זמן רב. אחר
כך, תוך נענוע של ראש זרק אותם חזרה למצב חסר צורה
וחיים.

"מאוחר יותר, מאוחר יותר אם בכלל..." מלמל באתלה
לעצמו.

ואז נאנח עמוקות, הביט לשמיים וניסה לנחש איפה יוכל
למצוא את בתאלומן. "אולי אבקר אצלה" אמר לעצמו
"אבקש את סליחתה ואת עזרתה ביצירה מחדש של עולם."

הוא נזכר שפעם, עמוק בתוך האדמה, היה לו חלום. הוא
חלם על עולם מלא שלום ואושר שיצרה בתאלומן, שם גבר
ואישה היו ידידים טובים ושווים לגמרי זה לזה, ובו בני אדם
לא הזיקו לטבע.